

ζων, ἄλλοτε ψάλλον, ἄλλοτε ρογγαλίζων, ἔχων κεφαλὴν ἀγγλικῆς φόρμας καὶ ἐνδύματα ἀραπαντζῆ, θὰ ἐδόξαζε τὴν **Σφίγγα**, ὡς τύπος κωμωδίας.

Τὰ δὲ ἀγγελάκια μας, τὰ ἀγγελάκια μας!

Τὸ ἐν μικρὸν μικρὸν, ξανθὸ, ξανθὸ, δροσερὸ δροσερὸ, ἔτρεχεν ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' ἐκεῖ, ὅπου εὗρισκε σκυλάκι τὸ ἐθύμωμεν, ἐφώναζεν ἐκεῖνο, αὐτὸ ἐγέλα, ἔπειτα ἐδάγκανε μίαν κουλουρίτσα, ὅπου εἶχεν εἰς τὴν τσέπην του, ἔπειτα ἐτραγωδοῦσε, ἔπειτα ἐρριπτε ψύχουλα εἰς τὴν θάλασσαν νὰ φάγουν τὰ ψάρια, ἔπειτα ἐπιπτε εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μαμᾶς του . . . καὶ πάντοτε κατὶ ἕκαμνε.

Τὸ ἄλλο εἶχε μάτια μεγάλα, κορμὶ μικροῦλι, πρόσωπο λευκὸ, μαλλιά μαῦρα, χεῖλια γλυκὰ, γλῶσσα κόκκινη, καὶ ἐπὶ ὅλων αὐτῶν στρογγύλην κεφαλὴν, χάριεν ἀνάκτορον πνεύματος ἀκτινοβόλου.

Τὸ ἐν ὀνομάζετο Λουκία, καὶ τὸ ἄλλο Διαμάντη, καὶ τὰ δύο ὁμοῦ εἶχον εἴκοσι ἑξ ἔτη μόνον πληρώσει εἰς τὴν ματαιότητα.

Αὐτὰ ἦσαν ἡ ζωὴ τῆς συντροφιάς μας ἀπὸ τῆς Κορίνθου, διότι μέχρις ἐκεῖ εἶχομεν καὶ κατὶ ἄλλο.

Ὅταν ἐξήλθομεν τοῦ λιμένος Πειραιῶς ἐβλέπομεν ἐπὶ πολὺ τὸν Παρθενῶνα ἐντὸς διαφανοῦς ὁμίχλης, ὥσει φύλακα οὐράνιον κατελθόντα ἐκεῖ ἵνα ἐμπνέῃ τὴν ἐλπίδα εἰς τὸν ἀπερχόμενον τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὸ σέβας εἰς τὸν ἀφικνύμενον.

Μέχρι Κορίνθου τὴν ὥραν διήλθομεν ἐν μελέτῃ δύο ἔργων διδασκάλου μὲν, παραδόξως ὁμως λίαν ἀβρῶν, χαριέντων, ὡραίων.

Εἰς τὸν Καλιβὰν ἐξήγησα πολλὰς παραγράφους των, ἀ. δὲν ἤγνοσι. Καὶ μόνον ἡ θεὰ τῶν κονιορτοκαλύπτων Μεγάρων διέκοψεν, ἐπὶ στιγμὴν, διὰ τῶν ἀναμνήσεών της, τὴν μελέτην μας ταύτην.

Ἀλλ' ἀπὸ τῆς Κορίνθου μᾶς τὰ ἐπῆρεν ὁ δάσκαλος.

Ἄν ἔχη τις κάπως ἀνεπτυγμένον ἐν ἑαυτῷ τὸ αἶσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης πρέπει ἐπὶ ὥρας νὰ δοξολογῇ τὸν Θεὸν ἅμα κατορθώσῃ νὰ φθάσῃ εἰς Κόρινθον.

Εἶνε ὅλως παιδικὴ πλεονεξία ἡ τοῦ Ῥωμοῦ νὰ ζητῇ νέας χώρας ἀφοῦ ἀδυνατεῖ ἔτι νὰ καταλάβῃ ὅσας ἔχει.

Ἄν ταλαιπωρηθῶμεν μέχρις Ἰωαννίνων δὲν ταλαιπωροῦμεθα ὀλιγώτερον μέχρι Κορίνθου.

Εἰς τὴν πόλιν ταύτην, τὴν ἐστίαν τοῦ πάλαι Ὀλικοῦ μεγάλειου, ἥτις εἶχε τόσας ἐταῖρας, ὅσους ἡ Ῥώμη σήμερον φεοφόρους καὶ ὅπου τὸ χρυσίον ἤρπνιζετο, ὡς αἱ πεντάραι εἰς τὰ caffè chantants μας, οὐδὲν ἄλλο ἄξιον λόγου εἶδον, εἰμὴ συμπλέγματα πολλὰ φουστανελλῶν λευκῶν, θέαμα σπάνιον πλέον εἰς Ἀθήνας.

Μαγικὴ εἶνε ἡ θεὰ τῆς Κορινθιακῆς παραλίας, ἥτις εἶνε μεταλλεῖον χρυσοῦ καλυπτομένη ἀπὸ τῆς μιᾶς μέχρι τῆς ἐτέρας ἄκρας ἀπὸ σταφιδαμπέλους.

Ὅλοι πεφοβισμένοι ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου, ἐπροσέχσαμεν τὰ κινήματα τοῦ οὐρανοῦ, ὅστις κάποτε, ἵνα πληρωθῇ τὸ

ῥηθὲν δάσκαλος ἐδίδασκε καὶ νόμον δὲν ἐκράτει, κάμνει ληστρικὰς ἐπιδρομὰς ἐπ' αὐτῆς.

Δὲν ἤλπιζον νὰ εὕρω τὸ Αἴγιον τοσοῦτον γραφικὴν θέσιν.

Εἶνε δυῖς ζωογόνος ἐξοχῆς καὶ θαλάσσης.

Ἀπὸ τοῦ εὐθαλοῦς δ' αὐτοῦ τόπου παρελάβομεν καὶ μίαν εὐθαλίαν.

Τὸν λιμένα Πατρῶν μακρόθεν μόνον ἐθαύμασα. Τὰ πολλὰ φῶτα του ἐφαίνοντο ὡς ἄστρα ἐπιπλέοντα τῆς θαλάσσης.

Ὅταν ὁμως ἠγκυροβολήσαμεν ἐκεῖ, μέσῳ τῆς τρικυμίας τῶν φῶνῶν καὶ τῶν κρότων ἐλύθησαν ὅλα τὰ ὄνειρα καὶ ὅλαι αἱ ῥομαντικαὶ σκέψεις.

Ἐκεῖ σταματῶ καὶ ἐγὼ σήμερον.

**Μάριος.**

## ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ !!ΤΡΙΔΙΠΛΟΝ!!

ΘΑ ΕΧΗ

ἐπιστολὴν τοῦ ἐπιστρατευσίμου υἱοῦ  
τοῦ διασήμου

**ΧΑΤΖΗ ΣΑΒΒΑ**

πρὸς τὸν μπαμπᾶ του,

ΟΛΩΣ ΝΕΑΝ ΕΞΗΓΗΣΙΝ

ΤΗΣ

ΠΑΛΑΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΚΑΙ

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ ΑΛΛΑ

ΑΙ ΣΥΝΟΙΚΙΑΙ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Τοῦ Βουκιεῶλτ.

Ῥυθμίσεις ὥραζα — Μετάφρασις καλὴ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

Σ. Κουσουλλίου καὶ Α. Κωνσταντινίδου.